

Prologas

Senas sodas apsiaustas. Iš vienos pusės — iki pat tamsios medžių juostos kalnų papėdėje plyti dirbamos žemės lygumos, panašios į kokio kvailelio sumanytą javų ir sojų skiautinį. Iš kitos — lengvosios pramonės užvaldyti plotai, siekiantys miestą.

Tarp varvančių medžių vis dar matėsi kitados pramintas takas. Pusamžis žmogus mindė aukštas dilgėles ir rūgštynes, mėgindamas jį praplatinti. Paskui vyriškį sekė jaunesnė moteris, vilkinti dalykišku tamsiai mėlynu kostiumėliu. Ji stabtelėjo norėdama pafotografuoti telefonu.

— Tikiuosi, neprieštarausite... atlikome kelias apklausas ir jau dabar negalime atsiginti pirkėjų. Nedirbamų žemių plotai puikioje vietoje...

Žmogus dairėsi pro medžius nesiklausydamas.

— Štai... jau maniau, kad nebėra.

Prie pat medžių stovėjo sunkiai pastebimas senas medis avilys. Moteris žengė atgal.

— Arčiau neisiu, — pasakė. — Vabzdžiai man nelabai. Gal ir juokinga.

— Mano tėvas irgi buvo juokingas. Vadino jas savo mergaitėmis, — žmogus pakėlė akis į žemus pilkus debesis. — Ir vėl lietus? Kas nutiko tai vasarai?

Moteris atplėšė žvilgsnį nuo telefono.

— Tikrai! Jau pamiršau, kaip atrodo žydras dangus. Vaikams atostogos, turbūt jiems nelengva.

— Vargu ar jie ką pastebi. Nuolat internete.

Jis priėjo arčiau ir atidžiau pažvelgė į avilį.

Iš mažo plyšelio apačioje išnėrė kelios bitės. Paropojusios siaura medine lakele jos suzvimbė sparneliais.

Žmogus minutėlę stebėjo bites, o paskui vėl atsigręžė į moterį.

— Atleiskite. Dabar netinkamas metas.

— O! — ji įsikišo telefoną. — Persigalvojote?

Jis papurtė galvą.

— Ne. Parduosiu... — atsikrenkštė. — Bet ne dabar. Dabar negerai.

— Suprantama, — kiek padvejojo. — Turbūt labai sunku pasakyti nors apytiksliai?..

— Gal po kelių mėnesių. Gal rytoj.

Moteris patylėjo tiek, kiek reikalavo padorumas.

— Na, tik noriu priminti, jog, kai *būsité pasirengęs*, kainą galėsite siūlyti pats.

Ji pasuko takeliu atgal.

Žmogus liko stovėti prie avilio. Jis instinktyviai priglaudė prie medžio delną, tarsi tikrintų pulsą. Paskui apsigręžė ir nusekė paskui moterį.

Jiems už nugarų į giedrėjantį dangų kilo bitės.

Akutė ją spaudė, buvo karšta ir pridvisę. Nuo nirtaus blaškymosi į sienelės diegė sąnarius, galva prispausta prie krūtinės, kojelės sutrauktos mėšlungio, bet galiausiai pastangos atsipirko — viena sienelė, rodos, susilpnėjo. Ji spyrė sukaupusi visas jėgas ir pajuto, kaip kažkas įtrūko ir skilo. Daužė, plėšė, kandžiojo, kol galiausiai atsivėrė dantytą ertmę į gaivesnį orą.

Išropojo pro ertmę ir krito ant svetimo pasaulio grindų. Smegenyse zvimbė statinis laukas, žemę purtė kurtinantys virpesiai, svaigino tūkstančiai kvapų. Ji tik alsavo, ir daugiau nieko, kol virpesiai ir elektrinis zvimbėsysis ėmė rimti, o kvapai išgaravo. Pastiręs kūnelis atsipalaidavo, ji nurimo, sąmonę užtvindė žinojimas.

Čia — atvykimo salė, ji — darbininkė.

Ji vardu Flora, jos numeris 717.

Puikiai žinodama pirmąją užduotį, ji susiruošė išvalyti savo akutę. Prieš išsiperėdama aršiai muistėsi ir suardė visą priekinę sienelę; kaimynės buvo tvarkingesnės. Ji apsidairė, o paskui pasekė jų pavyzdžiu — atplaišas tvarkingai sukrovė prie nuolaužų. Darbas išgrynino pojūčius, ji pajuto, kokia atvykimo salė erdvi, kaip skirtingose zonose kinta orą virpinančios vibracijos.

Į tolį driekėsi eilių eilės viena ant kitos sulipdytų tokių pačių kaip jos akučių; akutėse buvo tylu, tarsi jų gyventojai vis dar miegotų. Bet visai čia pat virė darbas — daugelis ką tik atkeliavusiųjų valėsi kambarėlius, dar kitur skilinėjo ir trupėjo

vaškas — ritosi naujos bitės. Flora suprato uodžianti kaimynių kvapus — kartais saldesnius, kartais aštresnius, bet malonius įkvėpti.

Po kojomis pasijuto neritmiški tvinksniai — koridoriumi tarp akučių bėgo jauna moteriškos giminės bitė paklaikusi veidelio.

— *Stok!* — iš abiejų koridoriaus galų nuaidėjo čaižūs balsai, padvelkė stiprus, aitrus kvapas. Visos bitės liovėsi krutėjusios, bet jaunoji užkliuvo ir nugriuvo prie Floros atplaišų krūvos. Paskui ji vargais negalais įsigavo į aptrupėjusios akutės griuvėsius ir įsispraudė kampan, pakėlusi rankas.

Susisupę į aitrų kvapą, dengiantį veidus ir vienodai masuojantį, tamsūs siluetai žingsniavo koridoriumi Floros link. Patraukę ją šalin, jie ištempė raudančią jauną bitutę. Pamačius dygliuotas jų pirštines, Floros smegenis sutraukė baimės spazmas; dabar ji suprato. Šitos bitės — policininkės.

— *Tu pabėgai iš apžiūros*, — viena iš jų ištempė bitelės sparnelius, o kita puolė apžiūrinėti keturias dar drėgnas membranas. Vieno sparnelio kraštas buvo aptrupėjęs.

— Pasigailėkite, — verkė ji. — Aš neskraidysiu, galėsiu pasitarnauti kitaip...

— *Deformacija yra blogis. Deformacija neleidžiama.*

Bitei nespėjus daugiau nieko pasakyti, abi pareigūnės sugriebė jai galvą ir lenkė tol, kol garsiai trakstelėjęs lūžo kaklas. Ji kybojo suglebusi tarp abiejų, kol galiausiai policininkės išmetė jos kūnelį į koridorių.

— *Tu*, — į Florą kreipėsi keistas gergždžiantis balsas, ir ji nesuprato, kuri iš jų kalba, tik spoksojo į juodus kabliukus ant pakinklių. — *Nejudėk*, — iš dygliuotų pirštinių išsoko ilgi juodi slankmačiai ir pamatavo jos ūgį. — *Pernelyg didelė. Ne-normali.*

— Pareigūnės, pakaks.

Pasigirdus geraširdiškam balsui ir pasklidus maloniam kvapui, policininkės Florą paleido. Jos nusilenkė aukštai, išpuoselėtai bitei gražiu veidu.

— Sese Šalavija, šitoji nepadoriai bjauri.

— Ir labai jau didelė.

— Matysim. Ačiū, pareigūnės, galite eiti.

Sesuo Šalavija palaukė, kol jos nueis. Ji nusišypsojo Florai:

— Jų bijoti yra gerai. Stovėk ramiai, kol perskaitysiu tavo numerį...

— Aš — Flora 717.

Sesuo Šalavija pakėlė čiuptuką.

— Sanitarė. Ryškiausia...

Flora žiūrėjo į gelsvai rusvą auksuotą veidą ir didžiules tamsias akis.

— Mane užmuš?

— Žynės neklausinėk, — sesuo Šalavija perbraukė rankomis per Floros skruostus. — Išsižiok, — ji pažvelgė į gerklę. — Na, gal.

Tada ji palenkė galvą ir įlašino Florai į burną auksinį lašą medaus.

Poveikis buvo stulbinantis ir pasijuto akimirksniu. Floros mintys nuskaidrėjo, kūnelis pritvinko jėgos. Ji suprato: sesuo Šalavija nori, kad ji sektų iš paskos tylėdama, ir privalu elgtis taip, kaip liepiama.

Keliaudama koridoriaumi Flora matė, kaip visos bitės suka nuo jų akis ir toliau sau darbuojasi; negyvas jaunosios darbininkės kūnelis jau buvo tolokai nuneštas tuo pačiu koridoriaumi; jį vilko įsikandusi tamsi susikūprinusi bitė, ropojanti latako pusėn. Bičių buvo daug, visos iš to paties būrio, visos spietėsi koridoriaus pakraščiuose. Vienos nešiojo gumulus nešvaraus vaško, kitos tvarkė įlūžusias akutes. Nė viena nepakėlė akių.

— Jos — tavo seserys, — sesuo Šalavija sekė Floros žvilgsnį. — Visos jos — nebylės. Dabar dirbsi su jomis, būsi atsakinga už sanitarines sąlygas ir mūsų aviliui teiksi itin vertingas paslaugas. Bet pirmiausia — asmenišką eksperimentą, — ji nusišypsojo Florai. — Eime.

Flora mielai nusekė įkandin visai pamiršusi nužudymą, trokšdama dar paskanauti medaus.

Žynė sparčiai žingsniavo blausiu Atvykimo salės koridoriumi. Flora ėjo iš paskos neatsilikdama, smegenys įrašinėjo visus garsus, visus kvapus, o aplink jos giminaitės viena po kitos ropštėsi iš savo kamaraičių. Latakėliais šmirinėjo daugybė tamsių sanitarių, nešinių nešvaraus vaško gumulais. Užduodusi išskirtinį aštrų jų kvapą ir supratusi, kad kitos bitės vengia su jomis susidurti, Flora prisigretino arčiau sesers Šalavijos bei gaivaus jos aromato.

Žynė sustojo, pakėlė čiuptukus. Jos priejo Atvykimo salės galą, kur baigėsi nesuskaičiuojamos akučių eilės; didelis šešiakampis tarpduris vedė į mažesnę salę. Prapliupę aplodismentai atplukdė jaudinantį naują kvapą. Flora pažvelgė į seserį Šalaviją.

— Netinkamas laikas, — pratarė žynė. — Bet pagarbą pareikšti reikia.

Salėje ji paliko Florą laukti prie sienos, o pati nuėjo į bičių būrio priekį. Flora stebėjo, kaip jos, susispietusios prie dar uždarų vaško akutės durų, vėl ima ploti.

Flora dairėsi po gražią salę. Akivaizdu, jog ši patalpa — mylimesnių ir laukiamesnių bičių atvykimo salė, įrengta taip, kad viduryje rikiuotųsi dvi eilės akučių; abi eilės sudarytos iš šešių didelių gražiai nulipdytų atskirų kambarėlių. Sesuo Šalavija stovėjo kartu su pasitinkančiųjų būriu, pačiame priekyje; daugelis bičių laikė lėkštes su pyragaičiais ir nektaru saldinto vandens ąsočius. Gardūs kvapai priminė Florai, kokia ji alkana ir ištroškusi.

Už puošnių kambarėlio sienų girdėjosi prislopę keiksmai ir bildesiai, tarsi jo gyventojas blaškytųsi ir šokinėtų. Sutraškėjus vašku susirinkusios seserys pašėlo ploti dar garsiau, iš susijaudinimo pasklido dar stipresnis kvapas. Flora pajuto molekulę kitokio kvapo, ir jos smegenys atpažino feromonų signalą: *Tranas... Atkeliauja tranas!*

— Šlovė jo tranybei! — sušuko keli bičių balsai, kai išvirto nemenkas drožinėto vaško gabalas; tada pasigirdo ir daugiau susižavėjimo šūksnių, o kambarėlio angoje pasirodė apskrita jauniklio trano galva.

— Šlovė jo tranybei! — vėl sušuko seserys ir nuskubėjo jam į pagalbą — pačios iškrapštė likusį vašką ir išsirikiavo taip, kad jų kūneliais tranas galėtų lipti lyg laiptais.

— Aukštokai, — pasakė jis žengdamas bitėmis. — Ir, sakyčiau, vargina.

Jis paskleidė traniško kvapo debesį sulaukdamas dar daugiau atodūsių ir plojimų.

— Sveiki atvykę, šlovė jo tranybei, — sulig žemu tūpsniu jį pasveikino sesuo Šalavija. Visos kitos bitės taip pat grakščiai pritūpė; Flora susižavėjusi žiūrėjo ir pamėgino atkartoti jų judesius. — Mūsų aviliui garbė, — jau pakilusi pratarė sesuo Šalavija.

— Labai miela, — vis dėlto jo šypsena išties atrodė žavinga, ir visos seserys jam taip pat nusišypsojo godžiai žiūrėdamos.

Jis buvo susitaršęs, bet elegantiškas, labai susirūpinęs apykaklaitės raukiniais. Galiausiai susitvarkęs, kaip jam norėjosi, įmantriai nusilenkė. Sesėms karštai plojant jis rodėsi visu gražumu sukiodamasis į visas puses, ištiesdamas iškart po dvi kojeles, purendamas plaukelius, ir galiausiai apdovanojo žiūroves smagiu varikliuko dūzgesiu. Bitės klykė iš susižavėjimo, vedavo viena kitą, o kelios priropojo artyn siūlydamos pyragaičių ir vandens.

Flora žiūrėjo, kaip jauniklis valgo ir geria, nors jai džiūvo gerklė ir marino alkis.

— 717, godumas — nuodėmė, — šalia jos vėl atsirado sesuo Šalavija. — Saugokis.

Ji nuėjo sau; nespėjusi atsigręžti į traną Flora pajuto, kaip suvirpėjo čiuptukai; tai žynė paskleidė kvapų pliūpsnį. Flora ją nusivijo.

Bėgant paskui vis labiau ėmė vibruoti korio grindys, jos drebėjo vis stipriau ir stipriau, tarsi po grindimis būtų kas gyvas; visomis kryptimis pulsavo energija. Visas šešias Floros kojeles nukrėtė keistas pojūtis, perliejęs ir visą kūnelį, smegenis pasiekė informacijos srautas. Flora priblokšta sustojo vidury didelio vestibulio. Jai po kojomis driekėsi šešiakampių grindų plytelių mozaika; margi raštai puošė visą vestibulį ir tęsėsi koridoriuose. Skersai išilgai vestibulio skubėjo nesibaigiantys bičių srautai, ir oras net zvimbė nuo kvapų informacijos.

Prie jos priėjo sesuo Šalavija.

— Taigi! Atrodo, kad vienu metu perpratai visų aukštų kodus. Stovėk labai ramiai, — ji švelniai palietė abu Floros čiuptukus savaisiais.

Jas apsupo naujo aromato debesis. Flora giliai jo įtraukė, ir sukilęs nerimas ėmė slūgti. Visas kūnelis nurimo, širdis pripildė džiaugsmo, nes aromatas neabejotinai aiškiai pasakė, kad ji, Flora 717, yra mylima.

— Motinėle! — suriko ji puldama ant kelių. — Šventoji motina.

— Ne visai, — žynė atrodė patenkinta. — Nors esu iš tos pačios kilmingos giminės, kaip ir Jos Didenybė, garbė jos kiaušinėliams. Kadangi Jos Didenybė buvo tokia maloninga ir šiandien man leido ją aplankyti, esu didžiai palaiminta jos aromato. Tai, ką jauti, yra tik menkutė dalelytė Karalienės Meilės, 717.

Sesers Šalavijos balsas sklido iš labai toli; Flora palinksėjo. Karalienės Meilei smelkiantis per kūną ir smegenis, visi skirtingi dažniai ir grindų plytelėse įrašyti kodai tvarkingai susidėliojo į avilio žemėlapi, be paliovos pildomą nauja informacija. Viskas buvo žavinga, viskas gražu, ir Flora atsisuko į žynę.

— Taip. Labai imli, — sesuo Šalavija pažvelgė į ją, o pas-
kui parodė dar vieną mozaikos plotelį. — Dabar atsistok ten.

Flora klusniai nuėjo jausdama, kaip korys ėmė skleisti kiek kitokias vibracijas ir dažnius. Ji atsistojo taip, kad per pėdutes gautų stipriausius signalus; žynė ją stebėjo labai susikaupusi.

— Tu jauti... bet ar supranti ką?

Flora norėjo atsakyti, kad supranta, bet fiziškai patirta palaima atėmė žadą, ir ji tegalėjo žiūrėti išpūtusi akis. Florai vis tylint sesuo Šalavija atsiduso.

— Gerai. Žinojimas taviškėms sukelia tik skausmą.

Joms einant toliau Floros euforija pavirto į ramesnį jausmą — visišką fizinį atsipalaidavimą ir labai aiškią nuovoką. Tik dabar ji kuo puikiausiai matė, kokia graži sesers Šalavijos elegantiška figūra, kaip dailiai balkšvo aukso kailiukas šilkinėmis juostomis gula tarp siaurų rudų žvilgančių ruoželių, visai tokios pat spalvos kaip šešios kojytės. Ant nugaros — suglausti ilgi perregimi sparnai, čiuptukai liauni, dailiai smailėjantys.

Josėjo vis gilyn į avilį, Flora atsidūrė tarp raižytų sienų, puoštų freskomis, atsiduodančių senu kvapu, ir šurmuliuojančių savo seserų. Ji nepajuto, kaip po kojomis baigėsi aukso plytelės ir prasidėjo plikos šviesaus vaško grindys, kaip žynė apsigaubė kvapų skraiste apgaubdama ir ją, kaip įvedė į siaurą, tuščią koridorių, kuriame nebuvo jokių virpesių.

Tik joms sustojus prie nedidelių paprastų durelių Flora pajuto, kaip toli juodvi nukeliavo, ir kad ji vis dar labai alkana.

— Jau greitai, — atsakė sesuo Šalavija, tarsi Flora būtų garsiai ištarusi.

Žynė palietė lentelę sienoje, ir durys prasivėrė.